

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. P. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa M. P. przeciwko J. L. i M. L.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2008 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 30 czerwca 2008 r., sygn. akt V ACa (...),

**odrzuca zażalenie w części dotyczącej postanowienia o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania;
oddala zażalenie w pozostałej części.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2008 r. Sąd Apelacyjny odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 20 grudnia 2007 r. i odrzucił skargę o wznowienie tego postępowania.

Jak ustalił Sąd Apelacyjny o wyroku powód dowiedział się w dniu 25 stycznia 2008 r. Termin do wniesienia skargi od tego wyroku, która oparta została na podstawie nieważności postępowania z powodu pozbawienia powoda możliwości działania (art. 401 pkt 2 k.p.c.) upłynął zatem w dniu 25 kwietnia 2008 r. (art. 407 § 1 k.p.c.). Według Sądu

Apelacyjnego wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie, wniesiony w dniu 13 maja 2008 r., wniesiony został z uchybieniem terminu tygodniowego do dokonania tej czynności (art. 169 § 1 k.p.c.). Przyczyna uchybienia terminu ustała bowiem przynajmniej w dniu 20 lutego 2008 r., kiedy to powód złożył w administracji Aresztu Śledczego w K. pismo, w którym wniósł „o kasację” wyroku z dnia 20 grudnia 2007 r. i o przyznanie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej. Dotarcie tego pisma do Sądu (jak i pisma złożonego w administracji Zakładu Karnego w M. w dniu 24 marca 2008 r.) świadczy mianowicie o ustaniu ograniczenia w wysyłaniu korespondencji, obowiązującego powoda jako „więźnia niebezpiecznego” Zakładu Karnego w R. W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny odrzucił, jako spóźniony, wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (art. 171 k.p.c.) i odrzucił skargę o wznowienie postępowania ze względu na wniesienie jej po upływie przepisanej terminu (art. 410 § 1 k.p.c.).

Postanowienie wymienione na wstępie powód zaskarżył zażaleniem w całości. Zarzucił 1) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego materiału przez przyjęcie, że przyczyna uchybienia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania ustała wcześniej, aniżeli w dniu 7 maja 2008 r., kiedy to powód stawiał się w kancelarii jego pełnomocnika i poinformował go o niezgodnym z prawem utrudnieniu mu w komunikowaniu się ze światem zewnętrznym podczas pobytu w Zakładzie Karnym i szczegółowo przedstawił zastrzeżenia i uwagi do wyroku z dnia 20 grudnia 2007 r. oraz 2) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania jest postanowieniem sądu drugiej instancji, na które nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Nie jest bowiem ani postanowieniem odrzucającym skargę kasacyjną, ani postanowieniem odrzucającym skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 394¹ § 1 k.p.c.). Nie jest też postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie (art. 394¹ § 2 k.p.c.). Zażalenie na takie postanowienie podlega zatem odrzuceniu (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 373 oraz 370 k.p.c.).

2. Zażalenie powoda zawiera zarzuty skierowane wyłącznie dotyczące postanowienia o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Sąd Najwyższy rozpatrzył je, uznając, że stosownie do

394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 380 k.p.c., w zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania skarżący wniósł o rozpoznanie – jako niepodlegającego zaskarżeniu w drodze zażalenia, a mającego wpływ na rozstrzygnięcie zawarte w zażaleniu na wymienione postanowienie – postanowienia o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Zarzuty podniesione w zażaleniu nie są zasadne. Sąd Apelacyjny przekonywująco ustalił, że skoro w dniu 20 lutego 2008 r., powód złożył w administracji Aresztu Śledczego w K. pismo, w którym wniósł „o kasację” wyroku z dnia 20 grudnia 2007 r. i o przyznanie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi kasacyjnej, doręczone zostało Sądowi to przynajmniej od tego dnia powód miał możliwość kontaktowania się ze światem zewnętrznym i miał możliwość podjęcia odpowiednich czynności prowadzących do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. O ustaniu ograniczeń obowiązujących powoda jako „więźnia niebezpiecznego” Zakładu Karnego w R., świadczy też doręczenie Sądowi pisma złożonego przez niego w administracji Zakładu Karnego w M. w dniu 24 marca 2008 r. Zażalenie zawiera jedynie polemikę z ustaleniami, na których oparte zostało postanowienie o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania i podtrzymuje argumentację przytoczoną w tym wniosku. W ocenie Sądu Najwyższego brak jest zatem podstaw do podważenia prawidłowości ostatnio wymienionego postanowienia.

W konsekwencji odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania pozostaje przyjęcie, że skarga o wznowienie postępowania – tak jak trafnie uznał Sąd Apelacyjny – wniesiona została po upływie przepisanego terminu. Zażalenie na postanowienie odrzucające skargę, jako niezasadne, należało zatem oddalić (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Kierując się przytoczonymi względami Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.